

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Na poslovni broj: St-630/2018

Stečajni vjerovnik: Josip Šarko, OIB: 16879109041, Ulica Milivoja Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNICA

I. Stečajni vjerovnik Josip Šarko ovim se podneskom očituje na podneske razlučnog vjerovnika od 23.02.2026. te 09.03.2026. naglašavajući kako su u njima istaknuti prijedlozi razlučnog vjerovnika da bi stečajni vjerovnik Josip Šarko položio jamčevinu u iznosu od 825.696,83 EUR, a što čini 20% iznosa navodne tražbine razlučnog vjerovnika jer da bi razlučni vjerovnik provedbom zakonite odgode namirenja trpio *“sigurnu štetu”* neosnovani, a u konačnici i apsurdni.

II. Prije svega, razlučni vjerovnik s ciljem obmane i dovođenja Suda u zabludu iznosi u cijelosti neistinite navode da bi Naslovni sud već pravomoćno presudio u predmetu *“oko utvrđivanja da li je predmetna tražbina istinita i zasnovana na pravomoćnim sudskim odlukama”*.

Kao što je stečajni vjerovnik već detaljno elaborirao u svome podnesku od 13.03.2026., a što nedvojbeno potvrđuje neistinitost iznesenih navoda razlučnog vjerovnika, takva pravomoćna odluka ne postoji, niti je Naslovni sud donio odluku kojom bi se na pravomoćan način utvrdila osnovanost predmetne tražbine.

Naime, postupajući po uputi Naslovnog suda, osporavatelji prijavljene navodne, ovdje osporene tražbine razlučnog vjerovnika, stečajni vjerovnici Josip Šarko i Darko Turopoljac, su kao tužitelji 08.01.2019. pokrenuli parnicu protiv tuženika Petra Pripuza, **radi utvrđenja osnovanosti osporavanja potraživanja** tuženika Petra pripuza prema stečajnoj masi Kumulus d.o.o. u stečaju u iznosu od 12.901.271,80 kn te **utvrđenja da ne postoji potraživanje** Petra Pripuza prema stečajnoj masi Kumulus d.o.o. u stečaju u iznosu od 12.901.271,80 kn kod TS ST, a koji se postupak aktualno vodi pod br. P-5//2019 (dalje u tekstu: parnica P-5/19) te se učinci odluke iz predmetne parnice nužno odnose i na sljednike spornog potraživanja,.

Aktualno, u tom je postupku rješenjem od 12.08.2021. određen prekid postupka do pravomoćnog okončanja postupka koji se vodi pred OGS ZG pod posl.br. P-341/20)

Slijedom navedenog, očito je da razlučni vjerovnik iznosi činjenične tvrdnje koje nisu utemeljene na stvarnom stanju niti na postojećim sudskim odlukama, čime očito pokušava stvoriti pogrešan dojam o već navodno utvrđenom pravnom stanju stvari.

Takvo postupanje, kao i iznošenje neistinitih i obmanjujućih tvrdnji koje nemaju uporište u relevantnoj procesnoj dokumentaciji, upućuje na zaključak da se njima nastoji dovesti Sud u

zabludu glede stvarnog tijeka i pravnog stanja predmetnog postupka. Slijedom navedenog, predlaže se da Sud takve navode cijeni s osobitim oprezom.

III. Odredbama čl. 118. st. 3. Ovršnog zakona propisano je ako osoba koja je osporila tražbinu **učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, sud će donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena odgoditi do završetka parnice.** Iznimno, sud može donošenje rješenja o namirenju i namirenje te osobe uvjetovati davanjem jamčevine.

Uzimajući u obzir da je kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u tijeku parnični postupak pod posl. br. P-341/2020 po tužbi tužitelja Josipa Šarka protiv tuženika I/ Petra Pripuza, II/ Slobodana Ljubičića, III/ Darka Turopoljca, IV/ Marije Đondić (iza pok. Nina Đondića) I V/ Ivana Bitange radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o cesiji 1-5, detaljno opisanih podneskom stečajnog vjerovnika Josipa Šarka od 13.03.2026. te radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o ustupu potraživanja između P. Pripuza I S. Ljubičića od 04.02.2019., a iz kojih Ugovora proizlazi osporena tražbina razlučnog vjerovnika i da je u navedenom postupku III-tuženik podneskom od 14.08.2020. nedvojbeno u cijelosti priznao navode tužbe i tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na tog tuženika. razvidno je kako je učinjeno vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje tražbine ovdje deklariranog razlučnog vjerovnika.

Usprkos priznanju tužbenog zahtjeva, a protivno dužnosti koju sudu nalaže odredba čl. 329. st. 3. Zakona o parničnom postupku, sud do danas nije donio djelomičnu presudu !

Već sama činjenica da je III-tuženik priznao ništetnost Ugovora o cesiji 5 koja obuhvaća približno 12 % tražbine za koju se u ovom postupku kao vjerovnik deklarira Ines Ljubičić, a time i ništetnost svih daljnjih cesija koje iz navedene Cesije 5 proizlaze, ukazuje na to da je pravni temelj predmetne tražbine u znatnom dijelu sporan.

Slijedom navedenog, nedvojbeno proizlazi da je osporavanje tražbine sada deklariranog razlučnog vjerovnika u ovom stečajnom postupku osnovano, dok cit zakonska odredba **izričito propisuje obvezu suda da u takvoj situaciji odgodi donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena do završetka parnice.**

Nadalje, analizirajući cit. zakonsku odredbu čl. 118. st. 3. OZ-a („ako osoba koja je osporila tražbinu učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, sud **će** donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena odgoditi do završetka parnice“), a osobito imajući u vidu formulaciju „sud **će**“ razvidno je da je zakonodavac propisao obvezno postupanje suda u situaciji kada osoba koje je osporila tražbinu učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, što je stečajni vjerovnik evidentno učinio.

Razvidno je kako je intencija zakonodavca spriječiti namirenje tražbine čija je osnovanost sporna sve do okončanja postupka u kojem se odlučuje o njezinoj osnovanosti (u konkretnom do pravomoćnog okončanja postupka P-341/20 i P-5/19). Stoga, u okolnostima kakve postoje u konkretnom slučaju, sud nema diskrecijsku ovlast odlučiti drugačije, već je dužan postupiti sukladno zakonskoj odredbi i odgoditi donošenje rješenja o namirenju.

Sa željom da se predmetni stečajni postupak zakonito okonča, stečajni vjerovnik apelira da su sukladno čl. 5. Zakona o sudovima sudovi **dužni suditi na temelju Ustava, pravne stečevine EU, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava**, a svako odstupanje od kogentne odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a predstavljalo bi izravnu povredu čl. 26 Ustava RH („svi su državljani RH i stranci jednaki pred sudovima i drugim državnim i inim tijelima koja imaju javne ovlasti“) i čl. 29. („svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u

razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela“).

IV. Nadalje, u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbe čl. 118. st. 8. Ovršnog zakona na koju se različni vjerovnik poziva, a kojom je propisano da sud može, na prijedlog osobe čija je tražbina osporena, odgodu donošenja rješenja o namirenju i namirenje te osobe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja.

Naime, da bi se navedena odredba uopće mogla primijeniti, osoba čija je tražbina osporena dužna je učiniti barem vjerojatnim postojanje štete koju bi mogla pretrpjeti uslijed odgode namirenja. U konkretnom slučaju takva šteta nije ni utvrđena, niti učinjena vjerojatnom.

U konačnici postavljeni prijedlog u izravnoj je kontradikciji s činjeničnim okolnostima te pravnim posljedicama postupaka posl. br. P-341/20 i P-5/19, a koji postupci predstavljaju prethodno pitanje u odnosu na ovopredmetni stečajni postupak te utječu na postojanje i visinu sporne tražbine aktualno deklariranog razlučnog vjerovnika (opet se napominje kako je u postupku P-341/20 III-tuženik podneskom od 14.08.2020. u cijelosti priznao navode tužbe i tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na tog tuženika te je u takvom slučaju sud dužan sukladno odredbi čl. 329. st. 3. Zakona o parničnom postupku donijeti djelomičnu presudu !).

Nadalje, nisu niti ispunjeni svi elementi koje zakonodavac propisuje za postojanje štete (postojanje štetnika, oštećenika, štetne radnje i kauzaliteta), a prije svega nema niti protupravnosti odnosno radnje koja bi izazvala štetu, a koja bi bila protivna zakonu, ugovoru ili uobičajenim pravilima ponašanja kada, posebno imajući u vidu da je u postupku P-341/20 III-tuženik u cijelosti priznao tužbeni zahtjev odnosno ništetnost sklopljene cesije s izvornim razlučnim vjerovnikom ovog stečajnog postupka I/tuženikom Petrom Pripuzom što direktno utječe na osnovanost i visinu prijavljene tražbine razlučnog vjerovnika, a sve kako je stečajni vjerovnik Josip Šarko detaljno elaborirao u podnesku od 13.03.2026.

Neosnovano se različni vjerovnik poziva na primjenu odredbe čl.118.st.8. OZ-a, a i sam VTS u t. 14. obrazloženja presude broj PŽ-4890/2025 naznačuje "da sud prvog stupnja nije uopće razmatrao činjenicu svrhe odgode namirenja, naime u slučaju da se uspije u predmetnim postupcima postavlja se pitanje da li je moguće vratiti novac koji je isplaćen, a u ovoj pravnoj stvari bi se razlučnom vjerovniku trebao isplatiti značajan iznos novca, stoga o tim odlučnim činjenicama sud prvog stupnja uopće nije razmatrao niti ih je naveo u svojoj odluci. Stoga odluka suda prvog stupnja ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati."

Dakle, a na što i sam VTS upućuje, isplatom značajnog iznosa novca aktualno deklariranom razlučnom vjerovniku, a za koju tražbinu je u značajnom dijelu već dokazano da je osnovano osporena, nastala bi šteta ostalim vjerovnicima stečajnog postupka obzirom da su u ovoj pravnoj stvari tražbine stečajnog vjerovnika i tražbine razlučnog vjerovnika međusobno povezane te visina jedne ovisi o visini druge, a na što je jasno upućivao VTS u prethodnom rješenju broj PŽ-4233/2024 od 23.12.2024.

Suprotno paušalnim navodima razlučnog vjerovnika, ne postoji postupak koji bi bio pravomoćno okončan kod Naslovnog suda, a koji bi se vodio radi utvrđivanja da li je predmetna tražbina istinita i zasnovana na pravomoćnim sudskim odlukama (?), a niti različni vjerovnik ovakve apsurdne navode može potkrijepiti kada takva odluka ne postoji !!!

Osim toga, određivanje jamčevine u ovom slučaju predstavljalo bi neopravdano ograničenje prava na pristup sudu i sudsku zaštitu, jer bi osporavatelj bio primoran uplatiti znatan novčani iznos

vlastitog novca prije nego što Sud uopće ispita meritum spora. Takva mjera bila bi nesrazmjerna i protivna principu zakonitog postupka, s obzirom na to da sredstva stečena unovčenjem stečajne mase društva Kumulus d.o.o. u stečaju se već nalaze na računu Suda i nisu izložena riziku gubitka.

S obzirom na to da je stečajni vjerovnik Josip Šarko učinio osnovanim razloge za osporavanje predmetne tražbine, nedvojbeno su ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a. Imperativna formulacija navedene odredbe obvezuje sud da u takvoj situaciji odgodi donošenje rješenja o namirenju do pravomoćnog okončanja parničnog postupka u kojem se odlučuje o osnovanosti osporene tražbine odnosno do pravomoćnog okončanja postupaka koji predstavljaju prethodno pitanje u odnosu na predmetni stečajni postupak i to postupci P-341/20 i P-5/19.

Svaka odluka kojom bi se, unatoč učinjenim osnovanim razlozima za osporavanje osporene tražbine ovdje deklariranog razlučnog vjerovnika, odlučilo drugačije, bila bi ne samo u suprotnosti s izričitom zakonskom odredbom čl. 118. st. 3. OZ-a, već bi predstavljala i nezakonito pogodovanje jednoj strani u postupku te derogaciju prava stečajnih vjerovnika zajamčenog odredbama čl. 42. Stečajnog zakona kao i pravu da nadležni sud o tom osporavanju zakonito odluči. Svaki vjerovnik ili druga osoba koja pretendira da neku svoju tražbinu namiri iz novca dobivenog prodajom nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo ovlaštena je osporavati to razlučno pravo. Dakle, svaki razlučni vjerovnik, stečajni upravitelj, ali i svaki stečajni vjerovnik ima pravo osporiti tražbinu odnosno visinu tražbine i pravo razlučnih vjerovnika.

Nalaganjem plaćanja jamčevine, kako to neosnovano nastoji sugerirati punomoćnik aktualno deklariranog razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, a koje predstavlja iznimnu mogućnost, kada je to iz specifičnih razloga nužno da se odstupi od zakonskog imperativnog propisa da se odgodi namirenje uz rezervaciju, predstavljalo bi negaciju propisanog pravila iz odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a i svrhu takvog pravila, a konačno i neopravdanu restrikciju zakonom propisanog instituta osporavanja tražbine i razlučnog prava kao osnovnog instituta stečajnog postupka i svrhe tih postupaka.

Dakle, prijedlog je neosnovan i paušalan te predstavlja pokušaj neravnomjernog opterećenja stečajnog vjerovnika koji se pravodobno i zakonito koristio zakonskim sredstvima osporavanja tražbine i razlučnog prava, a pritom se sugerira neravnomjerni teret angažiranjem vlastitih sredstava osporavatelja, dok s druge strane zakonski imperativ pravila iz čl. 118. st. 3. i 4. o odgodi namirenja te rezervaciji sredstava na računu suda ne traži od imatelja osporavane tražbine nikakvu činidbu, niti mu istima nastaje kakva značajnija šteta što jasno proizlazi iz podneska punomoćnika aktualnog razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić od 23.02.2026. te 09.03.2026. obzirom se šteta niti ne konkretizira već sadrži uopćene, paušalne, a većim dijelom i neistinite navode.

Zaključno, rezervacija sredstava na računu suda do donošenja pravomoćne odluke o osnovanosti osporavanja nikako se ne može smatrati štetnom niti štetnom radnjom u smislu pravilnog i zakonitog namirenja svih stečajnih vjerovnika i ostalih sudionika koji se namiruju u predmetnom stečajnom postupku.

V. Stečajni vjerovnik napominje kako je stečajna mase društva Kumulus d.o.o. u stečaju unovčena prodajom putem slobodne pogodbe kupcu Harvey Norman Croatia d.o.o., Zagreb, Velimira Škorpika 34/2, OIB: 97757193486. za iznos od 9.414.500,00 EUR koji iznos je kupac u cijelosti uplatio 31.07.2024.

Naime, navedeni iznos i dalje se nalazi na računu Naslovnog suda, unatoč činjenici da ne postoje nikakve zapreke da se pristupi zakonitom namirenju priznatih i nespornih tražbina ostalih stečajnih

vjerovnika u predmetnom stečajnom postupku kao i isplati udjela osnivača društva Kumulus d.o.o., sve sukladno odredbi čl. 248. Stečajnog zakona. Pri tome treba naglasiti da je u predmetnom stečajnom postupku već tri puta, zbog očitih propusta Naslovnog suda, ukidano rješenje o namirenju.

Dakle, u pogledu namirenja nespornih tražbina ostalih stečajnih vjerovnika ovog stečajnog postupka nema baš nikakve zapreke niti zakonitog razloga za odgodom stoga se predlaže Naslovnom sudu:

- 1) da se namire troškovi stečajnog postupka sukladno odluci Suda
- 2) donijeti rješenje o namirenju nespornih tražbina stečajnih vjerovnika uz istodobnu rezervaciju sporne tražbine i razlučnog prava Ines Ljubičić (kao sljednika Slobodana Ljubičića, a ovaj kao sljednika Petra Pripuza)
- 3) ostatak nakon namirenja nespornog i rezervacije spornog isplatiti članovima društva Kumulus d.o.o. u stečaju sukladno čl. 248. Stečajnog zakona

Stečajni vjerovnik po punomoćniku